

"הוצאת המת והכנסת כלה"

לשם כך נסענו אל הרבי, כדי להוציא ולסלק ולהשליך החוצה את הקרירות והאדישות וכדי להכניס בעצמנו כלות הנפש ותשוקה לאלקות • עתה, משנסתיים החודש הנפלא שהכל בתוכו, אומרים לנו: "צא מן התיבה", לצאת ולרדת אל העולם הזה התחתון ולבשר לו כי יש מלך בישראל • עם ישראל מחכה למסר ברור של אמונה ובטחון שיכול לבוא רק מליובאוויטש. העם רוצה וצריך לשמוע את דברי הרבי

אך לא. עצם הכניסה ל-770 כבר מוציאה מהראש את כל אותן מחשבות שטותיות. אתה אומר לעצמך: הרי עכשיו הרבי שליט"א מתועד, כפי שהוא נוהג תמיד בשמחת-תורה לפני הקפות, הנה יש לך אפוא את הזכות "לחטוף" כמה דקות מההתוועדות עם הרבי! ניגשנו למקום ההתוועדות ועמדנו מסביב. הכל נמצא במקום. הכסא עומד במקומו, הגביע במקומו, וגם המזונות במקומם מכוסים במפה. את הרבי אמנם לא רואים, אבל יודעים, מאמינים ובטוחים שהוא אכן נמצא כאן, יושב ומתועד כבימים ימימה, גם אם כעת אנו לא זוכים לראות בעינינו הבשריות ולשמוע באוזנינו הגשמיות. בשולחנות שממול יושבים כמה וכמה, במיוחד מזקני החסידים, שהקדימו קצת לפנינו לחזור מהתהלוכה. הם אומרים לרבי "לחיים", מנגנים ניגונים חסידותיים ואף אומרים כמה מילים, כדרכה של התוועדות.

הרבה לא הספקנו לשמוע מאותן מילים, שכן אחרי כמה דקות, אחרי שהכריזו על הסדר, כפי הנהוג תמיד אצל הרבי, ואף הוסיפו, כפי שהרבי נוהג תמיד להזכיר, שלא לשכוח לומר את ה"שנים מקרא ואחד תרגום" של פרשת וזאת-הברכה, קמו כל הנוכחים כאיש אחד ויצאו בריקוד, אשר הלך והתגבר והתעצם עד תחילת ההקפות של הרבי.

אבל בכל זאת הספקתי לקלוט באותה התוועדות אימרה אחת והרי אני לרושמה לפניכם.

ה"ק רבי יעקב יוסף מפולנאה, מחבר הספר 'תולדות יעקב יוסף', היה בתחילה מגדולי המתנגדים לדרכו של מורנו הבעל שם טוב. התקשרותו העצומה אליו באה רק אחרי שנסע לבקר ואז הפך להיות אחד מתלמידיו היותר מובהקים ומגדולי מפיצי תורתו.

ישנם כמה וכמה סיפורים כיצד אכן התקרב בעל 'תולדות' אל הבעש"ט ומה היו הסיבות שהביאוהו להתקשרותו העצומה, אבל לא על כך נתעכב כאן, אלא רק על אימרה אחת "קטנה":

כשחזרנו מהתהלוכה של שמחת-תורה – תהלוכה שהרבי מלך המשיח שליט"א קורא לה בשם "השליחות שלי", הלא היא השליחות ללכת לשמח יהודים בשמחת החג, שמחת התורה ושמחת הגאולה – והגענו סוף סוף ל-770, חלפה לה לרגע בראש איוז מחשבה שטותית שרצתה שניגש לטעום משהו ולנוח קימעא לפני שניכנס להקפות.

לכאורה מחשבה פשוטה וצודקת: צעדנו במשך כשעה וחצי (וזה בכלל לא הרבה לפי המושגים המקומיים. רוב ההולכים צעדו למרחקים גדולים הרבה יותר), הגענו למספר יהודים שבלעדנו כנראה לא היו בכלל מגיעים לבית-הכנסת, רקדנו, שרנו וגם דיברנו עמם, בעברית אנגלית ורוסית, על חשיבות השמחה ובפרט על האמונה והביטחון בגאולה ובגואל, לאחר-מכן עשינו את הדרך חזרה שוב במשך כשעה וחצי, בחושך ובין הגויים...

– קרוב לסוף הדרך נטפל אלינו כושי שיכור שדרש ותבע מאתנו באנגלית עילגת כל מיני דברים שלא הבנו מהם מאומה. בתוך דבריו הייתה גם מילה אחת שחזרה על עצמה שוב ושוב

ודמתה למילה "גלות", אשר על-כן ענינו לו (איך לא...): "נוא, נאט גלות. גאולה!". התשובה מאוד לא מצאה חן בעיניו והוא אפילו הניף את אגרופו, אבל בחסדי ה' גם זה עבר... -

בסופו של דבר הגענו לבית-משיח כשהרגליים כואבות, הגוף מיוזע ודורש מנוחה, ועל-כן, היה מקום לכאורה לאותה מחשבה שביקשה שנטעם משהו וננוח קמעא.

עם הרב לוי יצחק גינזבורג

משפיע בישיבת תות"ל המרכזית – כפר חב"ד

לאחר שכבר נעשה חסיד, שאלו אותו כיצד זה שהוא, שהזמן כל-כך יקר אצלו וידועה קפידתו שלא לאבד אף רגע, איך הוא מרשה לעצמו להקדיש זמן כה רב להיטלטל בדרכים, רק בכדי להגיע אל רבו הבעש"ט. האם אין הוא חושש לביטול תורה הנגרים מכך?

(אגב, על טענה מעין זו, כאשר המתנגדים טענו שאסור להקדיש זמן ללימוד החסידות והליכה באורחותיה מפאת ביטול תורה, הגיב רבינו הזקן: הוא שהגמרא אומרת "נבא אפום מחתרתא רחמנא קרייה" – הפירוש הפשוט הוא שהגנב על-פי המחותרת, כאשר הוא הולך לגנוב ואף גרוע מכך, גם אז הוא קורא אל ה' שיעזור לו להצליח בגנבתו. עניין זה מובא בחסידות פעמים רבות בכדי להורות שלא די באמונה וב"מקיפים", אלא נדרשת דווקא עבודה פנימית. אלא שכאן פירש רבינו הזקן פירוש נוסף: הגנב, גנב חכם, כאשר הוא רואה שהוא נמצא "אפום מחתרתא" – שאו-טו-טו הולכים לתפוס אותו, מיד הוא מתחיל לצעוק "רחמנא", לקרוא בשם ה', בכדי להראות כאילו כל כולו קדושה וטהרה, "טלית שכולה תכלת"... כך גם אותו מתנגד, כשאין לו טענות ענייניות מדוע לא להיות חסיד ולהתנהג כחסיד, הרי הוא מתעטף לו ב"קפוטא של משי" ומתחיל לצעוק בצדקנות "ביטול תורה!")

ענה להם בעל היתולדות: מה השאלה, והרי גמרא מפורשת היא במסכת מגילה [ג, ב כט, א] וכתובות [ז,א]: "מבטלין תלמוד תורה להוצאת המת ולהכנסת כלה!", והיכן יש לך "הוצאת המת והכנסת כלה" יותר מאשר אצל הרבי? – הרי לשם כך נוסעים לרבי, כדי להוציא מאתנו את ה"מת" שהוא אבי אבות הטומאה, ולהכניס את ה"כלה", את כלות הנפש והתשוקה לאלקות!

כלומר, מטרת הנסיעה לרבי היא כדי להוציא ולסלק ולהשליך החוצה את הקרירות והאדישות שהם עניינו של "מת", וכדברי רבותינו נשיאינו ב"היום יום" שאין לך דבר קר יותר מן השכל האנושי, וכאשר אותו שכל קר "נדלק" ובוער בהתלהבות של קדושה ואלקות, אין לך תחיית המתים גדולה מזו.

בדומה לזה היה מספר המשפיע הרה"ח וכו' ר' מענדל פטרפס על דברים ששמע מאחד מחבריו הטובים שעסק הרבה בגמילות חסד של אמת, בקבורת מתים.

הדבר היה באחת התקופות הקשות ביותר ברוסיה, כאשר אנשים רבים התמוטטו ברחובות העיר מרעב וממגפות ונדרשו מאמצים גדולים ועצומים כדי להביא את היהודים שבהם לקבר ישראל.

התארגנה אז קבוצה של יהודים, ביניהם גם חברו של ר' מענדל, שנתמו למשימה זו בכל כוחם, טרחו התאמצו והתייגעו הרבה על-מנת לקיים מצווה זו: ברגע שהגיע מידע על מישהו שנפח את נפשו רחמנא-ליצלן, היו יוצאים מיד להביא אותו למקום ה"טהרה" ולטפל בו שם כראוי על-פי ההלכה וכמנהג ישראל, טרם שיגיעו אליו עובדי העירייה הגויים שאספו את

כל המתים מן הרחובות וקברו את כולם יחד בבורות גדולים.

יום אחד, סיפר אותו חבר לר' מענדל, הביאו למקום ה"טהרה" כמה וכמה מתים ר"ל והשכיבו אותם זה ליד זה, כדי שכל אחד יזכה ל"טהרה" בתורו. אז, כשראינו את המתים הללו, הבנתי מהו "מת":

שוכבים להם חמישה מתים איש ליד רעהו, ואף אחד מהם אינו מפנה את מבטו אפילו לרגע כדי להסתכל על השני!

זהו "מת" – מי שאינו מפנה את מבטו לחשוב לרגע על הזולת. הוא שקוע אך ורק בעצמו!

לשם כך נוסעים אל הרבי: "להוצאת המת" – כדי להוציא מאתנו אותו "מת" שנמצא בתוכנו, אותה נקודה של "מת", שהוא קר בעצמו ומקרר אחרים. וגם "להכנסת כלה" – כדי להכניס בתוך ליבנו ונפשנו פנימה את ה"כלה", את כלות הנפש והביטול לאלקות, כדי ש"נחיה" עם התשוקה והצימאון עד כלות הנפש, "צמאה לך נפשי כמה לך בשרי בארץ ציה ועייף בלי מים".

התשוקה והצימאון "בוערים" לאלקות וצריך לדאוג שהם ימלאו את כל נפשנו וחינו ויכניסו בנו חיים וחיות אמיתיים בכל דבר שבקדושה. שנהיה מוכנים בגללם להקריב ולוותר על רצונות ומאוויים של הגוף ואפילו של הנפש. שנהיה מוכנים למסור ולהקריב את הכל בשביל הקב"ה, בשביל הרבי, בשביל המטרה הנכספת – "כל ימי חיך (אינם) אלא אך ורק כדי) להביא לימות המשיח!"

וכל כך יהיו תשוקה וצימאון אלו שעד כלות הנפש חזורים בנו – עד ששום דבר שבעולם לא יוכל להשקיסם ולהרוותם, עדי נראה גם בעיני בשר בשוב ה' את שבות יעקב, עדי תימלא הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים.

בחודש תשרי היינו כולנו "בתוך הענין". הגענו אל הרבי, נכנסנו פנימה, חדר לפנים מחדר, מקום שאין כל עבד ושר נכנס לשם, עם הנעליים והבוץ שעליהם, עם כל הרפש

והטיט שהצלחנו לצבור במשך השנה החולפת שאין לדעת אם ועד כמה הצלחנו להתנקות ולהיטהר מהם גם בימי הרחמים והסליחות.

הרבי קיבל אותנו כמו שהננו, כולנו כאחד, כל אחד עם כל ה"פעקליך" שלו ועם כל השטויות שלו, הכניס אותנו אליו, אסף אותנו לתוך ד' אמותיו ותחת טליתו באהבה וברחמים גדולים, העניק לנו מידו המלאה הפתוחה הקדושה והגדושה (כפי שכתוב בסידורו של מורנו הבעש"ט) והרחבה – לא בגלל מעלתנו הנפלאה ולא בגלל מעשינו ועבודתנו הגדולים, אלא ברחמי המרובים, כרחם אב על בנים.

קרוב לסוף הדרך נטפל אלינו כושי שיכור שדרש ותבע מאתנו באנגלית עילגת כל מיני דברים שלא הבנו מהם מאומה. בתוך דבריו הייתה גם מילה אחת שחזרה על עצמה שוב ושוב ודמתה למילה "גלות", אשר על-כן ענינו לו (איך לא...): "נואו, נאט גלות. גאולה!". התשובה מאוד לא מצאה חן בעיניו והוא אפילו הניף את אגרופו, אבל בחסדי ה' גם זה עבר...

שאינן תחתון למטה הימנו, להודיע לו ולספר ולבשר לו כי יש מלך בישראל:

יש רבי, שופט דורנו, יועץ דורנו, נביא דורנו ונשיא דורנו. ישנו רבי חי וקיים שמנהיג ומורה דרך לכולנו ולכל אחד ואחת. על כולם, כל אנשי הדור וכל באי עולם, יהודים וגם להבדיל לא יהודים, מבלי יוצא מן הכלל, מוטלת הזכות הנפלאה, יחד עם האחריות הכי גדולה: לציית להוראותיו, הן הכלליות והן הפרטיות לכל אחד ואחת, לשמוע ולקבל את עצותיו, הן הכלליות והן התשובות הפרטיות לכל פרט (ביאגרות-קודש' וכדומה), להאמין ולפרסם את נבואותיו, ובפרט את הנבואה העיקרית – "לא רק בתור חכם ושופט, אלא בתור נביא, שזהו בוודאות" – ש"הנה זה משיח בא", ותיכף ומיד ממש.

עם ישראל מחכה למסר ברור של אמונה ובטחון שיכול לבוא רק מליובאוויטש. העם רוצה וצריך לשמוע את דברי הרבי. התפקיד והשליחות המוטלים עלינו הוא לחזק לעודד ולשמח יהודים. לומר באמונה ברורה ובביטחון מלא את דברי הרבי שהם נצחיים וחיים וקיימים לעד, "לא לפחד ולא להפחיד" כי "לא ינום ולא יישן שומר ישראל".

גם אחרי שהתנהגו באופן שטותי ומטופש כל-כך בנוגע לשלמות הארץ וגרמו רחמנא-ליצלן לסכנה נוראה, והרי היום כולם רואים את הדברים עליהם התריע וזעק הרבי שליט"א כבר לפני שנים רבות – גם אחרי כל זה נותרו בכל תוקפם דברי הרבי כי "ארץ ישראל היא המקום הבטוח ביותר".

וכפי שהרבי מדגיש כמה וכמה פעמים שלא יכול לחול בזה שינוי מכיוון שהדברים מיוסדים על פשוטו של מקרא כי בארץ ישראל "עיני ה' א-לוקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", ומפני ששם נמצא מקום המקדש, וקיומו של עם ישראל הוא נצחי ואינו תלוי כלל וכלל ח"ו בשום דבר אלא אך ורק בקב"ה, המשגיח ומביט על כל יהודי במיוחד ודואג למלא את כל צרכיו, כמו הורים זקנים שדואגים לבן יחיד שנולד להם לעת זקנתם, והרבה יותר מכך.

העולם כולו, כולל אומות העולם, וגם אלו אשר "רגשו גוים ולאומים יהגו – ריק", צריכים לשמוע מאתנו ברור את המסר האלוקי בשם הרבי מלך המשיח: "יכירו ויידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל ברך תשבע כל לשון", לדעת שיש בעל הבית לבירה זו, ישנו בורא העולם ומנהיגו, המנהל ומשגיח על עולמו ועל כל פרט ופרט הקורה בו. על כל באי עולם וכל יושבי תבל לקבל את מלכותו, כפי שנאמר "ויקבלו כולם עליהם את עול מלכותך, ותמלוך עליהם מהרה לעולם ועד", הלא היא קבלת מלכותו של המלך המשיח, אשר כבר נמצא, ונמצא בגלוי, קורא לעולם כולו לעזוב ולהשליך איש איש את כל אלילי הכסף והזהב, הכוח והשררה, ולהשתחוות – להתבטל – לפני ה' ולקיים את מצוותיו.

יש לדאוג לכך שהגויים יקיימו את שבע מצוות שלהם, וכפי שמספרים שהרבי התבטא בתחילת

הרבי התפלל עימנו בכל אחת מתפילות כל ימי החודש, גם בתפילות ה"פשוטות" וה"רגילות", והעלה עמו את תפילותינו, התוועד עמנו בימי המועדים וימי הסגולה והעניק לנו מטובו וחסדו הבלתי גבוליים. הרבי היה עמנו בתקיעת שופר וב"מארש" של "נעילה" ביום-הכיפורים, בריקודים הנפלאים במונטגומרי פינת קינגסטון, ב"שליחות שלי" בתהלוכה לשמח יהודים, בהקפות של שמחת תורה וכו' וכו'.

גם אם לא ראינו בעיני בשר ולא שמענו באוזנינו הגשמיות, הרגשנו כולנו היטב היטב, כל חד וחד לפום שיעורא דליה, עד כמה הרבי נמצא פה עמנו, עד כמה הוא אוהב בידנו ובידו של כל אחד ואחת, מוליך ומביא אותנו אתנו עמו להיכל המלך פנימה, להתאחד ולהתייחד עמו בתכלית הייחוד והאחדות, בבחינת "ישראל ומלכא בלחודוהי".

וביחד עם זה, נכון בהחלט שהרגשנו בכל התוקף את הכאב הצער והחסרון על כך שבעיני בשר ובאוזניים הגשמיות עדיין לא ראינו ולא שמענו, התשוקה והגעגועים לראות מלך ביופיו מילאו את כל מציאותנו באופן ששום דבר בעולם לא ימלא ולא יספק אותם עדי תחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים.

שני קווים אלו, שאין הפכיים יותר מהם – מצד אחד להרגיש את הרבי כל-כך חזק ומצד אחר להרגיש כל-כך בחסרון והצימאון, בתשוקה וגעגועים של "עד מתי?" שאי-אפשר להשקטים ולהרגיעם בשום אופן – שניהם השלימו זה את זה בבחינת "שני קווים שקולים", באופן שאי-אפשר כלל להסביר ולתאר, אבל היה אפשר ואפשר היטב לחוש ולהרגיש.

בכל אופן, בחודש תשרי היינו כולנו "בתוך הענן", בתוך "תיבת נח", שהיא בדוגמת המצב דהגאולה האמיתית והשלימה שמגיעה תיכף ומיד ממש. היינו אצל הרבי וביחד עם הרבי. גם אם יצאנו לרגע מכותלי בית משיח, היינו כל הזמן אחוזים ודבוקים וקשורים ומאוחדים ב"מקיף" של 770, שהקיף ואפף ומילא את כל מציאותנו וחינו. הכיוון הי' להביא ולהכניס את עצמנו, ואת כל מה ששייך אלינו, פנימה, ויותר פנימה, אדרין לפנים מאדרין (=חדרים לפנים מחדרים). אספנו וקיבצנו את כל הפרטים אל הכלל, אל הנקודה, אל העצם, אל הרבי.

עתה, משנסתיים החודש הנפלא שהכל בתוכו, ובפרט אחרי ז' במרחשוון, כאשר גם האחרון שבישראל כבר חזר למקומו הפרטי, אומרים לנו, בסגנון פרשת השבוע, "צא מן התיבה" – צריכה להיות אצלנו תנועה הפוכה, לצאת מן ה"תיבה", מן הנקודה ומן העצם, ולהביא אותם, את העצם, את הכלל ואת הנקודה, אל הפרטים ופרטי הפרטים – לצאת ולרדת לעולם הזה התחתון, ובו עצמו לרדת מטה מטה, עד התחתון ביותר

עם ישראל מחכה למסר ברור של אמונה ובטחון שיכול לבוא רק מליובאוויטש. העם רוצה וצריך לשמוע את דברי הרבי. התפקיד והשליחות המוטלים עלינו הוא לחזק לעודד ולשמח יהודים. לומר באמונה ברורה ובביטחון מלא את דברי הרבי שהם נצחיים וחיים וקיימים לעד, "לא לפחד ולא להפחיד" כי "לא ינום ולא יישן שומר ישראל"

ויידעו "כי לך תכרע כל ברך תשבע כל לשון", ו"לפניך
ה' א-לוקינו יכרעו ויפולו ולכבוד שמך יקר יתנו". שגם
מן התחתון ביותר שאין תחתון למטה הימנו תפרוץ
הקריאה וההכרזה אשר תמלא את כל המציאות כולה
"כמים לים מכסים" – **יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך
המשיח לעולם ועד!**

ה"אינתיפאדה" שאילו היו עוסקים בלהשפיע עליהם
לקיים את שבע מצוות בני נח היה המצב שונה לגמרי!
(ועל דרך דברי הרבי כמה פעמים שאילו היו
עוסקים בהפצת שבע מצוות בני נח בגרמניה שלפני
המלחמה לא הייתה מתרחשת השואה!)
תפקידנו ושליחותנו עתה: להביא את הרבי אל
העולם, לכל פרטיו ופרטי פרטיו, שכל יושבי תבל יכירו